

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο ΜΕΡΟΣ 2: Τα σακουλάκια με τα πετράδια

ΕΠΙΕΙΣΟΔΙΟ 6

Tώρα στην υγρή σκοτεινή καμπίνα που τον έριξε ο Άγγλος πλοίαρχος και καθώς περίμενε την δική του σωτηρία με την φυγή, σαν γλυκιά οπασία φάνηκε το προσωπάκι της Bertha, να τον ρωτά λυπημένα:

Τιατί το έκανες αυτό Φριτς; Πίστευες ότι θα σε πρόδιδα; Όχι δεν θα το έκανα ποτέ, διότι σε είχα αγαπήσει.

Βημάτιζε σαν άγριο ζώο στην καμπίνα, όταν ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος που ερχόταν από την εξωτερική λαμαρίνα του πλοίου. Ο θόρυβος συνεχίστηκε για μερικά λεπτά.

Κατάλαβε. Το πλοίο σήκωσε άγκυρα. Άφηνε την Μασσαλία.

Σε λίγες μέρες θα έπιανε Βρετανικό λιμάνι. Αυτός ήταν και ο στόχος. Με την βούθεια του καπετάνιου, και με αντάλλαγμα πολύτιμα πετράδια θα άλλαζε εθνικότητα, όνομα και θα αποκτούσε βρετανικό διαβατήριο.

Ο John Aston είχε δυνατές διασυνδέσεις στο Λονδίνο. Διότι με το παράνομο ανθρώπινο φορτίο που μετέφερε μπορούσε να εξαγοράσει συνειδήσεις.

Ο Φριτς Γουλφ θα έπαιρνε το όνομα Steve Morris.

Θα περνούσαν αρκετές εβδομάδες ακόμη, μέχρι το φορτηγό του καπετάνιου John Aston δέσει στο λιμάνι του Μοντεβιδέο.

Ο John Aston σε όλο αυτό το διάστημα είχε μετακινήσει τον Steve Morris, σε μια άλλη καμπίνα, σαν αυτές που χρησιμοποιούσε το πλήρωμα.

Τις περισσότερες ώρες ο Steve Morris τις περνούσε στην καμπίνα του καπετάνιου. Εκεί, ανάμεσα σε μια μπουκάλα ουίσκι και κονιάκ, οι δύο άνδρες, που ο καθένας τους κουβαλούσε ένα σκοτεινό παρελθόν, μιλούσαν ελεύθερα ο ένας στον άλλον. Αυτό που κυριαρχούσε στις κουβέντες τους ήταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο φυγάς Ναζί, στην καινούργια του ζωή στην Ουρουγουάν.

Οπως του είπε ο καπετάνιος θα τον περίμενε στην αποβάθρα του Μοντεβιδέο, ο σύνδεσμος του, ο οποίος από καιρό είχε ειδοποιηθεί. Το άτομο αυτό θα φρόντιζε να του εξασφαλίσει κατοικία σε απόμερο, αλλά ασφαλές μέρος. Επίσης θα τον έφερνε σε επαφή με τα λιγοστά πρόσωπα που θα τον εξυπηρετούσαν στην καθημερινότητα.

Ο Άγγλος πλοίαρχος τον είχε από καιρό τροφοδοτήσει με ένα μεγάλο ποσό από χαρτονομίσματα της χώρας καθώς και με αγγλικές λίρες, με αντάλλαγμα φυσικά μερικές από τις πολύτιμες πέτρες που κρατούσε μαζί του.

Ήταν οικονομικά πολύ ενισχυμένος. Θα μπορούσε να περάσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, χωρίς να χρειασθεί να δώσει από τα πολύτιμα πετράδια του για

ανταλλαγή με νομίσματα της χώρας. Το βασικό ήταν τώρα η καθημερινότητα. Δεν χρειαζόταν να κρύβεται, όμως να μπαρουσιάζεται σε χώρους που θα μπορούσε κάποιος να τον αναγνωρίσει. Ποιος όμως θα μπορούσε να αναγνωρίσει τον Φριτς Γουλφ;

Ποιος, στην άκρη αυτή του κόσμου, θα γνώριζε την πραγματική του ταυτότητα, ότι ήταν αξιωματικός στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς;

Στο μικρό χρονικό διάστημα που αποσπάστηκε στην καγκελαρία με εντολή του Χανς φον Ντράμπ, να εκτιμήσει τον θησαυρό με τα πολύτιμα πετράδια και τα χρυσά νομίσματα, κανείς δεν γνώριζε για το παρελθόν του παρά μόνο το ίδιο το αφεντικό του.

Όμως ο καπετάνιος τον προειδοποίησε: Είσαι σε μια άγνωστη χώρα πολύ μακριά από την Ευρώπη, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι θα σε ξεχάσουν και θα πάψουν να σε αναζητούν. Κινδυνεύεις και από τους δικούς σου, που θέλουν τον θησαυρό που τους έκλεψες, και από τους «κυνηγούς». Οι «κυνηγοί» δεν θα σε συγχωρήσουν ποτέ για αυτά που έκανες στους δικούς τους στο Άουσβιτς.

Να εμπιστεύεσαι μόνο τους ανθρώπους που θα σε γνωρίσει ο σύνδεσμός σου. Ο Φριτς Γουλφ κοιτούσε ανέκφραστος, τον καπετάνιο καθώς του μιλούσε, λίγο πριν δέσει το πλοίο στην αποβάθρα του Μοντεβιδέο, και ξαφνικά τον ρώτησε:

Καπετάνιε τι σε έκανε και με κρατάς ζωντανό δύο μήνες τώρα; Μπορούσες να πάρεις όλο τον θησαυρό και να με ρίξεις στην θάλασσα. Ποιος θα ρωτούσε για εμένα αν είμαι ζωντανός και αν με έφερες στο Μοντεβιδέο.

Ο Τζων Άστον τον κοίταξε κάπως ειρωνικά και του απάντησε:

Φριτς Γουλφ κανείς δεν νοιάζεται για εσένα. Οι άνθρωποι μου εδώ και στην Αγγλία νοιάζονται αν εγώ κάνω σωστά την δουλειά μου. Αν μεταφέρω με ασφάλεια το «εμπόρευμα» που μου παράδωσαν. Διότι έχουν και άλλα «εμπορεύματα» να μου δώσουν.

Ο σύνδεσμος εδώ στο Μοντεβιδέο, θα ειδοποιήσει αυτούς στην Αγγλία ότι σε παράλαβε. Αυτό με ενδιαφέρει εμένα. Η φήμη μου ότι είμαι σωστός. Για να μου εμπιστευθούν εκείνοι εκεί και άλλο «εμπόρευμα». Κατάλαβες Φριτς Γουλφ. Σε εμπορικό πλοίο είμαι καπετάνιος

Φριτς. Εμπορεύματα μεταφέρω. Θέλω να κρατήσω ψηλά το όνομά μου στους κύκλους μου, ότι είμαι σωστός και δεν κλέβω.

Σαν έδεσε το πλοίο στην προβλήτα του λιμανιού στο Μοντεβιδέο οι δύο άνδρες κατέριπτοκαν.

«Πρόσεχε Φριτς Γουλφ», του είπε ξανά ο καπετάνιος. Σε τρεις μήνες που θα ξαναδέσει το πλοίο μου στο Μοντεβιδέο

θα σε ειδοποιήσει ο άνθρωπός μου. Να έρθεις να με δεις. Τώσ και έχω να σου πω νέα που σε ενδιαφέρουν. Ο Φριτς Γουλφ κατέβηκε την σκάλα του πλοίου και μαζί με τους άλλους ναύτες προχωρούσε προς τους τελωνιακούς. Στην τούπη του παλτού του ήταν το αγγλικό διαβατήριο με το καινούργιο του όνομα: Steve Morris. Φυσικά μέσα στο διαβατήριο είχε βάλει και το φακελάκι που του είπε ο καπετάνιος.

Οι τελωνιακοί του Μοντεβιδέο ήξεραν ότι οι ξένοι ναυτικοί που κατέβαιναν έβαζαν μέσα σε ένα μικρό φακελάκι, ξένα χαρτονομίσματα, συνήθως αγγλικές λίρες. Ο τελωνιακός έπαιρνε το διαβατήριο, το έφερνε κοντά του και άφηνε να πέσει στο πάτωμα το φακελάκι, και το πατούσε με το πόδι. Στην συνέχεια άνοιγε το διαβατήριο πάνω στο γραφείο του και ριπούσε με δύναμη την σφραγίδα-τη σάμπα-

Ηξερε πως με αυτό το φακελάκι ο τελωνιακός δεν θα του ζητούσε να ανοίξει τον μεγάλο ναυτικό του σάκο. Εκεί ήταν κρυμμένα, όχι φυσικά όλα, διότι αρκετά έδωσε στον καπετάνιο, για το διαβατήριο και την μεταφορά του, τα μαύρα σακουλάκια με τα πολύτιμα πετράδια που του εμπιστεύτηκε πριν αρκετούς μήνες στο Βερολίνο, π. Bertha.

Ήρθε ξανά η εικόνα της με το προσωπάκι της να τον ρωτά θλιψμένα:

Φριτς γιατί μου το έκανες αυτό; Όταν εκτελωνίστηκε και βρέθηκε έξω, κάποιος τον πλησίασε και ακούμπισε το χέρι του στον ώμο του λέγοντας του με σπασμένα αγγλικά:

Το αφεντικό θέλει μέρος να κοιμηθεί; Ήταν το σύνθημα.

Προχώρησαν προς την έξοδο. Στην άκρη του δρόμου τους περίμενε ένας άλλος άνδρας μέσα σε ένα παλιό αυτοκίνητο.

Μπήκαν μέσα και ο οδηγός ξεκίνησε. Ο Φριτς Γουλφ ένιωσε ένα δυνατό αίσθημα φόβου. Δεν ήξερε που ήταν και ποια θα ήταν η μοίρα του.

Κανένας από τους δύο άνδρες δεν του μίλησεν. Ούτε και οι ίδιοι μεταξύ τους αντάλλαξαν κουβέντα σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής.

Το αυτοκίνητο έκανε μεγάλο θόρυβο και βρωμούσε λάδια.

Άφοσαν πίσω τους τις πυκνοκατοικημένες συνοικίες και ακολούθησαν ένα στενό δρόμο. Εδώ τα σπίτια ήταν πολύ αραιά μεταξύ τους.

Σχεδόν όλα από ξύλο. Πολύ φτωχικές μονοκατοικίες.

Κάποτε σταμάτησαν έξω από ένα σπίτι που φαινόταν ότι από καιρό ήταν ακατοίκητο. Φανερό από την χορταριασμένη αυλή του.

Φτάσαμε αφεντικό του είπε το άτομο που τον παρέλαβε από το λιμάνι.

Κατέβηκαν και οι τρεις. Ο οδηγός, ένας νεαρός άνδρας, προχώρησε προς την ξύλινη βεράντα, έβγαλε τα κλειδιά από την τσέπη του και άνοιξε την πόρτα.

Πέρασε αφεντικό του είπε ο άλλος. Φανερό ότι ο νεαρός δεν ήξερε αγγλικά. Τον κοίταζε μόνο αδιάφορα σχεδόν ψυχρά.

Ο Φριτς Γουλφ προχώρησε πρώτος κρατώντας πάντα οφικτά τον ναυτικό του σάκο.

Ένας στενός διάδρομος με ένα δάπεδο από χαλασμένα πλακάκια, που από καιρό δεν γνώρισαν την καθαριότητα. Δεξιά από την ανοιχτή πόρτα πρόβαλε μια άθλια κρεβα